

TESTE DE INIȚIERE
EDIȚIA 2014-2015

Teste pentru Concursul Școlar Național de
Competență și Performanță ComPer

Limba și literatura română
Clasa a VI-a

Etapa I (semestrul I)

Testul 1

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. *Dragonul este o creatură mitologică de obicei descrisă ca fiind un șarpe mare și puternic sau o altă reptilă cu abilități magice și spirituale. Creaturi mitologice având câteva sau multe din caracteristicile tipice asociate dragonilor sunt comune în toate mitologiile lumii.*

*În zoologie, cuvântul „dragon” este cuprins, singur sau în combinații, în denumirea comună a unor specii de animale actuale: viermi (dragonul, *Dracunculus medinensis*), pești (dragonul de mare, peștele-dragon), reptile (dragonul de Komodo) etc.*

Variatele ființe care azi poartă numele de „dragon” probabil că nu au o singură origine, iar semnificațiile lor sunt foarte diverse. Simbol al vieții în China, animal protector în Indonezia, păzitor al săbiilor în Japonia, malefic și viclean în Europa, dragonul se întâlnește în numeroase mituri și legende. De obicei, dragonii din est, dragonii chinezești, sunt ființe benefice ce aduc noroc. În mitologiile vestice, ca cea greacă sau cea celtică, dragonul este o încarnare a răului. De asemenea, în mitologia persană dragonul este malefic (vezi Zahhak). În mitologiile băștinașilor americani, dar și în estul Asiei, ei sunt văzuți ca forțe primare ale naturii și ale universului. Sunt asociați cu înțelepciunea – sunt mai inteligenți ca oamenii – și cu longevitatea. De asemenea, pot avea puteri magice și supranaturale și sunt reprezentanți ai mediului acvatic. Ei personifică apa, fântânile, ploile și râurile. Unele culturi înzestreză dragonii cu darul vorbirii.

Sunt de obicei înfățișați ca niște șerpi sau șopârle de dimensiuni mari, uneori împrumutând și trăsături de pasăre de pradă. Au corpuri alungite, solzoase, clocesc ouă. Dragonii au aproape întotdeauna ochi mari, trăsătură care stă la originea cuvântului „dragon” în multe culturi. Adeseori, dar nu întotdeauna, au aripi și răsufare incandescentă.

(Articol preluat de pe <http://ro.wikipedia.org>)

B. Când a apărut dragonul, lumea s-a amuzat, nu mai văzuse asemenea dihanie zburătoare, n-avea de ce să se teamă pentru că nu știa de ce e în stare și memoria nu-i avertiza cu nimic, așa că se holbau la ea cum plutește în înaltul cerului, ca un șoim, apoi ca un vultur, apoi ca un animal de basm, din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia și dădea rotocoale unei așezări vecine cu munții, își puseseră mâinile streășină la ochi, curioși, cu capul mult dat pe spate, râdeau și făceau semne de bun venit, dar și ușor speriați de mărimea arătării cu cap enorm și lunguiet, corp lung terminat cu o coadă care nu se mai sfârșea și aripi atât de mari că umbreau câteva case când se mișcau. După ce a dat încă un ocol așezării, arătarea a plonjat ca un pește în apă și de la mică înălțime a slobozit un jet de gheață care a transformat totul în stane de gheață, nimeni n-a avut timp nici să clipească și cei aflați sub jet au rămas cu capetele date pe spate, cu mâinile streășină, care rânjea, care doar se holba, care căsca gura a uimire, animalele înțepeniseră și ele în mișcări neduse la capăt și așa au rămas până a dispărut dragonul, când au ieșit din ascunzători cei rămași neatinși, au pus mâna pe oamenii sau pe animalele stană, iar acestea s-au făcut pe loc fărâme, prăbușindu-se la pământ și fărâme s-au făcut toate utilajele, lucrurile și casele atinse de jetul de gheață. Dar până să se-ntâmpale astea, dragonul de gheață s-a mai învârtit de câteva ori și a mai suflat de câteva ori peste așezare, înghețând mai mult de un sfert din ea.

(Stelian Țurlea, *Fire & Ice. Cronica dragonilor*)

C. Dar deodată, pe coline
Scade animația...
De mirare parcă-și ține
Vântul respirația.

S-a ivit pe culme Toamna,
Zâna melopeelor*,
Spaima florilor și Doamna
Cucurbitaceelor...

Zboară vești contradictorii,
Se-ntretaie știrile...
Ce e?... Ce e?... Spre podgorii
Toți întorc privirile.

Lung își flutură spre vale,
Ca-ntr-un nimb de glorie,
Peste șolduri triumfale
Haina iluzorie.

Iat-o!... Sus în deal, la strungă,
Așternând pământului
Haina ei cu trenă lungă
De culoarea vântului,

Apoi pleacă mai departe
Pustiind cărările,
Cu alai de frunze moarte
Să colinde zările.

(George Topârceanu, *Rapsodii de toamnă*)

* melopee – melodie lentă, ritmică și monotonă

STANDARD

1. Conform informațiilor prezentate în textul A, dragonii:
 - a. sunt niște creaturi reale, care au trăit cu mult timp în urmă;
 - b. sunt creaturi mitologice;
 - c. trăiesc într-un univers paralel cu acela al oamenilor;
 - d. în toate culturile, au capacitatea de a vorbi și de a înțelege graiul omenesc.

2. După cum rezultă din textul A, cele mai importante caracteristici ale dragonilor sunt:
 - a. înțelepciunea (sunt mai inteligenți decât oamenii), puterile magice;
 - b. aspectul de cal înaripat și forța;
 - c. ființe malefice, care fac bine oamenilor;
 - d. nu au niciun fel de particularități de aspect.

3. În textul B, oamenii care trăiau în ținutul deasupra căruia apare dragonul:
 - a. erau obișnuiți cu asemenea apariții;
 - b. nu știau nimic despre dragon, de aceea nu îl considerau periculos;
 - c. s-au împrietenit cu animalul fantastic;
 - d. au început să se lupte cu animalul.

4. Dragonul din textul B, care zboară deasupra ținutului:
 - a. are corpul lung, capul enorm, aripi mari și puterea de a îngheța totul;
 - b. are corpul lat, capul enorm, aripi cât o casă și pârjolește totul cu răsuflarea sa;
 - c. are corpul lung, capul enorm, aripi înguste;
 - d. este înalt, cu capul mic și aripi lungi;

5. Sunt despărțite corect în silabe toate cuvintele din seria:
 - a. di-ha-ni-e, strea-și-nă, înț-e-pe-ni-se-ră, îng-he-țând;
 - b. dih-a-ni-e, strea-și-nă, în-țe-pe-ni-se-ră, în-ghe-țând;
 - c. di-ha-ni-e, strea-și-nă, în-țe-pe-ni-se-ră, în-ghe-țând ;
 - d. dih-a-nie, stre-a-și-nă, în-țe-pe-ni-se-ră, în-ghe-țând.

6. Fac parte din familia lexicală a cuvântului *putere* toți termenii din seria:
 - a. puteri, puternic, împuternici, neîmputernicit;
 - b. puternic, împuternici, neîmputernicit, împuternicit;
 - c. puterile, puternici, împuternicit, neîmputernicit;
 - d. neputință, neputernic, împuternici, împuternicit;

7. Cuvântului *simbol* din textul A îi pot fi asociate următoarele sensuri:
 1. Semn, obiect, imagine etc. care reprezintă indirect (în mod convențional

14. În strofa a V-a din textul C apar, ca figuri de stil:
- epitetul, comparația și personificarea;
 - repetiția și epitetul;
 - epitetul, repetiția și enumerația;
 - personificarea, epitetul și enumerația.
15. În textul C se prezintă:
- sosirea toamnei;
 - sfârșitul verii;
 - plecarea păsărilor călătoare;
 - căderea ploii.
16. Scrierea cu majusculă a cuvântului *toamnă* în textul C sugerează ideea că:
- Toamna este anotimpul plecării păsărilor în țările calde.
 - Toamna apare asemenea unei zeițăi care pune stăpânire pe întreaga natură.
 - Întreaga natură se pregătește pentru venirea toamnei.
 - Ploile anunță venirea toamnei.

EXCELENȚĂ

17. În textele B și C apar mai ales imagini artistice:
- auditive;
 - vizuale;
 - olfactive;
 - olfactive și auditive.
18. Recitește textele A, B și C, apoi alege răspunsul corect:
- Textele date prezintă numai aspecte ale realității.
 - Textul A prezintă numai aspecte ale realității, textele B și C aspecte ale realității, modificate de imaginația autorului.
 - Textele A și B prezintă aspecte ale realității, în textul C se modifică realitatea în funcție de imaginația autorului.
 - Niciunul dintre cele trei texte nu prezintă aspecte ale realității.

Testul 2

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. Într-o iarnă, pe un viscol de toată frumusețea, câțiva copii au adus la o poartă înaltă un câine mai mult mort decât viu. Câinele fusese zdrobit de un om cu apucături de fiară. [...] Copiii cu pricina au știut ei ce-au știut pentru că l-au adus – culcat pe o sanie – în poarta unui doctor veterinar, de fapt doctoriță, mare iubitoare de animale. [...]

Doctorița cu pricina – Ruxandra Nicolescu –, prietena mea cu suflet ca pâinea caldă, a primit câinele lăsat în poartă, i-a oblojit rănile adânci de la cap, dar cu șira spinării nu a mai avut ce face. Câinele a rămas cu picioarele din spate paralizate. L-a numit „DragăBobiță” – într-un cuvânt – și l-a păstrat în colecția ei de câini abandonati pe care lumea obișnuiește să îi arunce peste gardul înalt al casei ei sau să îi lase în poarta zăbrelită.

Și l-a îngrijit cu drag, deși picioarele din spate ale bietului câine au rămas de tot înțepenite. DragăBobiță – un câine de toată frumusețea, alb, cu pete roșcate, cu bot și urechi ascuțite ca de vulpe – a trăit un timp în colțul lui dintr-o odăiță separată, „lipită” de cabinetul Ruxandrei, aidoma unui prinț schiop, singur și, de aceea, melancolic. Până în ziua în care a apărut în curtea Ruxandrei, aruncat tot peste gard – într-o geantă elegantă –, un alt cățel. Tot nefericit, slab-scheletic și cu piciorul drept, din spate... rupt!

(Silvia Kerim, Povestiri despre prietenii mei)

B. Băiatul se numea Bănică, iar cățelul, pentru că fusese prins de două ori cu botul într-o cratiță, primise porecla Tocănel.

Era în februarie, ninsese o zi și o noapte – acum zăpezile acopereau geamul până la două palme de marginea de sus a cercevelor – și ei ședeau în odaie: Bănică în pat, iar Tocănel lângă ușă. [...] Soba frigea – ardeau în ea lemne de brad cu miros de cetină – și undeva, într-o spărtură a peretelui, cânta un greier, parcă bătându-și joc de vântul care gonea pe sub streșini, răsucind zăpada și aruncând-o peste coama salcâmlor.

— Tocănel, zise Bănică, ținând ochii închiși, moleșit de căldură, spune-i ticălosului ăla să tacă!

— Eh, dac-aș ști unde e! făcu Tocănel.

O pasăre trecu pe la geam, atingându-l cu vârful aripilor.

— *Parc-a bătut cineva, spuse Tocănel.*

— *O vrabie. A trimis-o cocoșul de lemn de pe stâlpul porții. L-au îngropat zăpezile, îngheață.*

— *Și e prietenul nostru, spuse Tocănel. Astă-toamnă, când se culegeau viile, te-ai suit în spinarea lui și te-a dus să culegi nuci din podgorie.*

— *Nu e chiar așa, răspunse Bănică, te-am mințit. M-am suit în spinarea lui și m-a dus în luncă, unde s-a întâlnit cu cocoșii de lemn din sat. Era lună plină și ei toți ședeau roată în jurul salcâmului unde am stat noi o zi ca să prindem iepuri. Erau acolo douăzeci de puișori și ei voiau să-i învețe să zboare. Aștia micii sunt foarte proști, dau o dată din aripi și cad pe pământ. Cocoșul nostru mi-a zis: „Bănică, te-am adus până aici și dacă vrei te ridic până la nori, unde plouă mereu, ce vezi acum să nu spui la niciun om, te juri?” „Mă jur.”*

(Fănuș Neagu, *Târziu, când zăpezile sunt albastre*)

C. *Într-o zi, pe când lucram
În grădină, pe sub geam,
Îngrijind un trandafir,
Văd că intră-un musafir:
Era mic c-abia-l vedeai,
Dar cu mustăți ditamai;
Încăpea printre uluci,
Dar avea blănița-n dungă;
Și-ntr-un capăt, dintr-o dungă,
Îi creștea o coadă lungă;
Era numai cât o floare,
Dar avea patru picioare;
Ochii-albaștri îi clipeau*

*Și știa să zică „— Miau!”.
Ba să vezi și să te bucuri –
Sărea-n aer după fluturi.
Și știa chiar să se joace
Cu câteva ghemotoace.
Oare, ce-ați fi făcut voi
Cu-acest musafir de soi?
Eu, oaspele * important
L-am tratat cu lapte cald;
Ca să-l conving să rămână,
I-am dat și-un pic de smântână.
Și, pentru că era mic,
L-am botezat Arpagic.*

(Ana Blandiana, *Arpagic*)

* *oaspele* – oaspetele, musafirul

STANDARD

1. În textul A, se prezintă o întâmplare petrecută:
 - a. într-o seară de iarnă;
 - b. într-o dimineață de iarnă;
 - c. într-o zi de toamnă târzie;
 - d. într-o zi de iarnă cu viscol.

2. În textul B, întâlnirea imaginară a tuturor cocoșilor de lemn din sat are loc:
 - a. într-o noapte de iarnă, la poarta casei lui Bănică;
 - b. într-o noapte de toamnă, în podgorie;
 - c. într-o noapte de toamnă, în luncă;
 - d. într-o noapte de iarnă, în luncă.

3. Bănică și Tocănel, personajele din textul B, discută despre:
 - a. felul în care și-a petrecut băiatul vacanța de vară;
 - b. culesul viilor;
 - c. soarta cocoșului de lemn din fața porții;
 - d. modul în care băiatul a ajuns în luncă.

4. Pisiul prezentat în textul C este:
 - a. mic și prietenos;
 - b. mic și înfricoșător;
 - c. mare și înfricoșător;
 - d. mare și prietenos.

5. O propoziție dezvoltată referitoare la acțiunile copiilor din textul A este:
 - a. *Într-o iarnă, pe un viscol de toată frumusețea, câțiva copii au adus la o poartă înaltă un câine mai mult mort decât viu.*
 - b. *Copiii cu pricina au știut ei ce-au știut...*
 - c. *Și l-a îngrijit cu drag...*
 - d. *... lumea obișnuiește să îi arunce peste gardul înalt al casei ei...*

6. Seria care conține numai derivate de la cuvântul de bază *singur* este:
 - a. singurătate, solitudine, singuratic, însingurare;
 - b. însingurat, singuratic, singurel, solitar;
 - c. singurel, însingurare, singurătate, singuratic;
 - d. solitar, solitudine, singuratic, singurătate.

7. Propoziția din textul A care conține patru cuvinte cu diftong este:
 - a. *DragăBobiță – un câine de toată frumusețea, alb, cu pete roșcate, cu bot și urechi ascuțite ca de vulpe – a trăit un timp în colțul lui....*
 - b. *Câinele fusese zdrobit de un om cu apucături de fiară.*
 - c. *Până în ziua în care a apărut în curtea Ruxandrei, aruncat tot peste gard – într-o geantă elegantă –, un alt cățel.*
 - d. *Tot nefericit, slab-scheletic și cu piciorul drept, din spate... rupt!*

8. O structură din textul B care conține un cuvânt cu hiat este:
- Era în februarie, ninsese o zi și o noapte...*
 - O pasăre trecu pe la geam, atingându-l cu vârful aripii.*
 - Nu e chiar așa, răspunse Bănică, te-am mințit.*
 - Cocoșul nostru mi-a zis...*
9. Un antonim potrivit pentru sensul din text al cuvântului subliniat în secvența: *l-a păstrat în colecția ei de câini abandonati...* este:
- a adus;
 - a primit;
 - a abandonat;
 - a adăpostit.
10. Un sinonim potrivit pentru sensul din textul C al cuvântului subliniat în secvența: *Dar cu mustăți ditamai* este:
- mici;
 - mari;
 - strălucitoare;
 - frumoase.
11. În textul B apar, ca moduri de expunere:
- narațiunea, descrierea și dialogul;
 - descrierea și dialogul;
 - narațiunea și dialogul;
 - narațiunea și descrierea.
12. În textul B, apare personificarea:
- cățelului Tocănel și a lui Bănică;
 - cocoșului de lemn și a lui Bănică;
 - cocoșului de lemn și a lui Tocănel;
 - numai a cocoșului de lemn.
13. În următoarea secvență din textul B: *vântul care gonea pe sub streșini, răsucind zăpada și aruncând-o peste coama salcânilor* apar, ca figuri de stil:
- epitetul și comparația;
 - epitetul și enumerația;
 - personificarea și enumerația;
 - personificarea și comparația.

14. O propoziție dezvoltată din textul C, referitoare la aspectul motănelului Arpagic este:
- Ochii-albaștri îi clipeau;*
 - Era mic c-abia-l vedeai;*
 - Și, pentru că era mic,/ L-am botezat Arpagic;*
 - Și știa să zică „— Miau!”.*
15. În următoarele versuri din textul C: *Ochii-albaștri îi clipeau/ Și știa să zică „— Miau”* apar, ca figuri de stil:
- epitetul și comparația;
 - epitetul și enumerația;
 - epitetul;
 - epitetul și personificarea.
16. Un vers din textul C care sugerează sentimentele autorului pentru motănel este:
- Oare ce-ați fi făcut voi...;*
 - Ca să-l conving să rămână;*
 - Încăpea printre uluci;*
 - Văd că intră-un musafir.*

EXCELENȚĂ

17. Textele B și C:
- prezintă legătura dintre oameni și animale;
 - se referă la peisaje;
 - prezintă un cadru interior;
 - alcătuiesc portrete ale unor personaje.
18. Un aspect al realității evidențiat de textul A este:
- jocul unor copii cu un cățel abandonat;
 - salvarea unui câine rănit;
 - lipsa de interes a unor oameni pentru animalele rănite;
 - dragostea unui medic veterinar pentru un iepuraș.

Etapa a II-a (semestrul al II-lea)

Testul 1

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. *Ai mei nu erau bogați și, pe de altă parte, oferta de jucării a anilor '60 era, la noi cel puțin, extrem de limitată. Pe când lucra la Atelierele mecanice ITB, tata îmi aducea, de Moș Gerilă, câteva jucării care li se dădeau de la serviciu. O dată (și asta e una dintre cele mai vechi amintiri ale mele) cadourile s-au dat în cadru organizat, într-o imensă – mi se părea mie – sală de festivități. Să fi avut atunci vreo doi ani și jumătate. M-au trimis pe scenă ca să-mi spun poezia și să-mi iau punga cu daruri de la însuși Moș Gerilă, venit să viziteze clasa muncitoare. Dar, straniu: moșul avea o lungă barbă neagră! Când am dat cu ochii de el, am început să urlu din răspuțeri. Am luat-o la fugă spre treptele scenei, dar nu nimeream ieșirea. A trebuit să urc mama pe scenă să mă ia la subțioară, și am plecat din sală lăsând baltă și daruri, și tot... [...] Nu pot să uit însă racheta de tablă care scotea scânteii din coadă, pe care am primit-o anul următor, și un fel de platformă pe roți, cu cuburi colorate de plastic deasupra, care se roteau când trăgeai de sfoară jucăria.*

(Mircea Cărtărescu, *Animale de tablă*)

B. *Doi țărani salutară cu o arhaică solemnitate pe viitorul stăpân al moșiei. Mișcarea vastelor pălării învâului pe Dănuț cu epicul vânt al gloriei. Se opri în mijlocul șoselei ca un gladiator aclamat în arenă cu călcâiul pe trupul biruitului, având drept scut zmeul, drept lance sfoara al cărei fuior îl strângea în pumnul răpezit îndărăt.*

— D-apoi nu te doboară, boierule, namila asta? întrebă unul din țărani.

— Pe mine!?

Dănuț tocmai isprăvise clasele primare. Era licean în vacanță.

— Mai bine hai de i-om da boierului o mână de ajutor să-l suie, se amestecă în vorbă celălalt țăran, apropiindu-se de zmeu.

— Da' mare-i! se minună el. Cât o fereastră boierească!

Dănuț se simți mândru că zmeul e al lui și umilit că e mai mare decât el.

Instinctiv, – cum ocolește o femeie mărunță vecinătatea celor înalte –, se îndepărtă grav, măsurând șoseaua cu pasul. Zmeul rămase arestat între cei doi țărani.

— Oprește, boierule, că nu bate vântul dintr-acolo! Întoarce-te-napoi, porunci sfântos unul dintre ei.

Dănuț se codi o clipă, cercetă zărilor, se încruntă cu demnitate, ca frământat de socoteli adânci, de răspunderi... și se supuse. În goana mare trecu pe lângă zmeu, atent, și fugi, și fugi depănând sfoara între degete.

(Ionel Teodoreanu, *La Medeleni*)

C. *Dar ce m-a pus în seara tihnită de Crăciun,
Să iau în mână lampa, să dau în lături ușa?
În fața mea stă calul de lemn și stă păpușa
Cu suflet de tărățe, nevinovat și bun.*

*Stă micul tren mecanic în gara lui prea mică,
Stă, câmp de luptă, masa soldaților de plumb
Și, galbene ghiulele, stau boabe de porumb,
Stricând orânduiala oștirii fără frică.*

*Și tot închis de-atuncea albumul de imagini,
Ce deschisese țara de fantasmagorii.
Azi chipurile șterse sunt numai mărturii,
Că ochiul nu revede la fel aceleași pagini.*

.....

(Ion Pillat, *Jucării*)

STANDARD

1. În textul A se prezintă:
 - a. o serbare școlară;
 - b. o amintire din copilărie;
 - c. o jucărie;
 - d. un eveniment legat de sărbătorirea unei zile de naștere.

2. Conform celor prezentate în textul A, copilul care participă la festivitate:
 - a. este încântat de atmosferă;
 - b. este speriat de înfățișarea lui Moș Gerilă;
 - c. recită o poezie și primește dulciuri;
 - d. se bucură de cadoul alcătuit dintr-o platformă cu mașini de jucărie.

3. Personajul Dănuț, din textul B:
- încearcă să înalțe un zmeu fără ajutorul nimănui;
 - primește cadou un zmeu de la țăranii care îl salută;
 - se simte mic în raport cu zmeul;
 - vorbește cu părinții săi despre un zmeu de jucărie.
4. Strofa din textul C în care se face referire la jucăriile din copilărie este:
- I;
 - a II-a;
 - a III-a;
 - I și a II-a.
5. În textul A, o propoziție dezvoltată referitoare la o acțiune făcută de copil este:
- Am luat-o la fugă spre treptele scenei, dar nu nimeream ieșirea.*
 - Am luat-o la fugă spre treptele scenei;*
 - A trebuit să urce mama pe scenă să mă ia la subțioară...;*
 - Nu pot să uit însă racheta de tablă...*
6. Substantivele din următoarea secvență din textul A: *M-au trimis pe scenă ca să-mi spun poezia* au, în ordine, următoarele funcții sintactice:
- complement circumstanțial de loc, subiect;
 - complement circumstanțial de loc, complement direct;
 - complement direct, subiect;
 - complement indirect, complement direct.
7. În secvența: *Ai mei nu erau bogați și, pe de altă parte, oferta de jucării a anilor '60 era, la noi cel puțin, extrem de limitată.* există:
- două pronume personale;
 - două pronume posesive;
 - un pronume posesiv și un pronume personal;
 - un adjectiv pronominal posesiv și un pronume personal.
8. Fraza care conține două propoziții legate printr-o conjuncție coordonatoare este:
- Am luat-o la fugă spre treptele scenei, dar nu nimeream ieșirea.*
 - A trebuit să urce mama pe scenă...*
 - Dar, straniu: moșul avea o lungă barbă neagră!*
 - Nu pot să uit însă racheta de tablă...*

9. Adjectivul subliniat în secvența *cadourile s-au dat în cadru organizat, într-o imensă – mi se părea mie – sală de festivități.*:
- este la gradul pozitiv;
 - este la gradul superlativ relativ de superioritate;
 - este la gradul superlativ absolut;
 - nu are grad de comparație.
10. Numeralul din secvența: *Să fi avut atunci vreo doi ani și jumătate.* este analizat corect în varianta de răspuns:
- numeral cardinal cu valoare substantivală, caz acuzativ, atribut;
 - numeral cardinal cu valoare adjectivală, caz nominativ, atribut;
 - numeral cardinal cu valoare adjectivală, caz acuzativ, atribut;
 - numeral ordinal cu valoare adjectivală, caz acuzativ, atribut.
11. În textul B apar, ca moduri de expunere:
- narațiunea, descrierea și dialogul;
 - descrierea și dialogul;
 - narațiunea și dialogul;
 - narațiunea și descrierea.
12. În secvența: *În goana mare trecu pe lângă zmeu, atent, și fugi, și fugi depănând sfoara între degete.* apar, ca figuri de stil:
- epitetul, enumerația și comparația;
 - epitetul, comparația și personificarea;
 - epitetul, enumerația și repetiția;
 - repetiția, comparația și enumerația.
13. Versul din textul C care conține un adverb de timp este:
- Că ochiul nu revede la fel aceleași pagini;*
 - Dar ce m-a pus în seara tihnită de Crăciun;*
 - Să iau în mână lampa, să dau în lături ușa;*
 - Și tot închis de-atuncea albumul de imagini.*
14. Un vers din textul C care sugerează trecerea timpului este:
- Să iau în mână lampa, să dau în lături ușa?*
 - Ce deschisese țara de fantasmagorii.*
 - Că ochiul nu revede la fel aceleași pagini.*
 - Stă micul tren mecanic în gara lui prea mică.*

15. Următoarea secvență din textul A: *O dată (și asta e una dintre cele mai vechi amintiri ale mele) cadourile s-au dat în cadru organizat, într-o imensă – mi se părea mie – sală de festivități.* sugerează:
- cadrul restrâns în care părinții îi oferă cadouri copilului;
 - emoția copilului, căruia sala de festivități i se pare foarte mare;
 - nerăbdarea cu care așteaptă copilul începerea serbării;
 - nepăsarea copilului în raport cu evenimentul la care participă.
16. În următoarea secvență din textul C: *Stă micul tren mecanic în gara lui prea mică,/ Stă, câmp de luptă, masa soldaților de plumb apar, ca figuri de stil:*
- numai epitete;
 - epitetul și comparația;
 - epitetul și enumerația;
 - epitetul și repetiția.

EXCELENȚĂ

17. Textele B și C trezesc, în sufletul cititorului:
- admirația pentru vârsta copilăriei;
 - o stare de fericire deplină;
 - indiferența;
 - nostalgia după copilărie.
18. Următoarea afirmație este corectă:
- Textele A, B și C transmit direct sentimente ale autorilor și fac referire la aspecte din copilăria acestora.
 - Textele A și B prezintă date exacte din copilăria autorilor.
 - Textele B și C reliefează anumite sentimente ale autorilor, prin descrierea unor aspecte ale realității care determină implicarea afectivă.
 - Niciunul dintre cele trei texte nu ilustrează implicarea afectivă a autorului.

Testul 2

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. *Vara trecută, având în nări mirosul îmbâcsit al canapelei de cauciuc din acceleratul de Tulcea, am luat din nou drumul Deltei. Dealurile din peisaj, care ușor înverzite, care de-a dreptul sterpe, începeau să se vadă odată cu primele raze ale dimineții. [...]*

Delta Dunării este o arie atât de întinsă, încât varietatea locurilor și a experiențelor pe care le poți trăi aici nu pare să aibă limite. Împreună cu prietenii am ales să ne afundăm în lumea apelor, departe de zgomotul bărcilor de agrement. Am hotărât să ocolim și satele de lipoveni, atât de pitorești, și să căutăm acea sălbăticie nealterată. Canalele înguste și tulburi, mărginite când de trestii ce se înălțau mult deasupra noastră, când de rădăcini dezgolite ale copacilor, ca într-o pădure de mangrove, făceau trecerea între un lac și altul. Tușișuri înflorite, de un violet aprins, spărgeau din când în când monotonia nuanțelor de verde, maro și albastru, care ne înconjurau pretutindeni. Peisajele se schimbau mereu, ca într-un labirint în care ne plăcea să ne adâncim mai mult. Eram singuri pe o barcă în mijlocul naturii, mii de vietăți forfotind în jurul nostru. Aici totul se petrece cu încetinitorul. Dacă pe munte, greul urcușului te obosește, în Deltă numai soarele te poate epuiza. Liniștea locurilor este deranjată doar de plescăitul ramelor în apă și de chemările păsărilor.

(Alexandru Guță, „În căutarea pelicanilor. Sălbăticia Deltei Dunării”, în revista *Terra magazin*)

B. *Lumina soarelui de martie umplea văzduhul. Priveam de pe grind stuhuri și bălți fără de margine și fără de țarm, cât cuprindeau ochii în toate părțile zării. În dimineața aceea, cea dintâi caldă, căzuse și vântul în bălți și stăpânea din cer o liniște de pustie. Se auzea numai foarte slab, cu un fior, din ceața răsăritului, zvonul Mării.*

Era un ceas de pace și pentru noroadele bălții. Pe grinduri și gârle, găștele fără de număr se hodineau. Nu tăiau arcul meu de albastru nici rațe, nici nagâți, nici cormorani, nici lopătari. Ostroavele și plăviile stăteau pline de neamurile de zburătoare străine sosite de curând; însă era un ceas al neclintirii, când totul aștepta parcă un eveniment însemnat.

Cel dintâi ceas de liniște deplină, în cea dintâi zi a soarelui. Simții în preajma mea pulsația vieții profunde. Se încălzeau apele până la mълul cel negru, și

tresăreau în fund semințele plantelor. Coloniile de buruieni mărunte se mișcau la marginea stuhului. Și printre lintițe și liane vechi foiau broaștele țestoase. Pluteau și se mișcau fără încetare cap lângă cap și țest lângă țest, între putreziciunile și reziduurile bălții umflate și înspumate de ape proaspete și soare nou. M-am retras spre casă, ca din fața unei armii înfricoșate; ș-am închis ochii ca s-alung vedenia apocaliptică. Am rămas așa singur în soare și-n tăcere, până ce deodată, într-acea clipă, ca și cum ar fi vibrat în veșnicie un semn, izbucni balta formidabil. Răcnetul broaștelor. Se deșteptau într-o scânteiere de secundă, amenințând cerul. Și-și prelungiră chemarea fără sfârșit în toate vânturile, crescând neconținut, suprapunându-se și umplând golurile de deasupra și din lături.*

(Mihail Sadoveanu, *Țara de dincolo de negură* – fragment)

* *lintiță* – plantă acvatică lipsită de rădăcini.

C. *Din asfințit, de peste munte,
Răsfârângerii roșii de amurg
Se sfarmă-n licăriri mărunte
Și-n Dunărea umbrită curg.*

*El pare-o navă fermecată
Ce-a ancorat aici, subt munte,
Minune îndelung visată
De valul Dunării cărunte!*

*Dar unda tulbure le-ngroapă
Când, subt răchitele din vale,
De-abia mai tremură pe apă
Ca niște coji de portocale.*

*A așteptat în nopți senine
Strălucitoare dimineață,
Când din adâncul apei line
S-a ridicat la suprafață*

*Acolo jos, peste cununa
Întunecatului boschet,
Sclipește-n aer semiluna
Din vârful unui minaret.*

*Ca o grădină plutitoare
Cu pomi și păsări împreună,
Cu florile-i ce rād în soare
Și noaptea tremură subt lună.*

(George Topîrceanu, *Pastel*)

*Și parcă zugrăvit anume,
Își culcă umbra până-n mal
Ostrovul izolat de lume
Ca un castel medieval.*

STANDARD

1. În textul A, călătorii care vizitează Delta Dunării:
 - a. poposesc în sate de pescari;
 - b. caută câteva specii de pești specifice zonei;
 - c. caută locuri sălbatice, nealterate de prezența omului;
 - d. închiriază o șalupă pentru a descoperi Delta Dunării.

2. Un motiv pentru care un vizitator s-ar putea simți obosit vizitând Delta, menționat în textul A, este:
- soarele;
 - rapiditatea cu care se succede peisajele;
 - dificultatea parcurgerii canalelor navigabile;
 - varietatea peisajului.
3. Zgomotul care întrerupe liniștea contemplatorului în textul B este provocat de:
- valurile mării;
 - broaște;
 - păsările care zboară;
 - vântul care se întetește.
4. În prima strofă a textului C, culoarea dominantă este:
a. galben;	b. violet;
c. portocaliu;	d. roșu.
5. Se dă următoarea secvență din textul A: *Vara trecută, având în nări mirosul îmbâcsit al canapelei de cauciuc din acceleratul de Tulcea, am luat din nou drumul Deltei*. Substantivele subliniate au, în ordine, cazul și funcția sintactică:
- genitiv, atribut; acuzativ, atribut;
 - genitiv, complement; acuzativ, complement;
 - genitiv, atribut; acuzativ, complement;
 - genitiv, complement; acuzativ, atribut.
6. Cuvântul subliniat în secvența: *Vara trecută, [...], am luat din nou drumul Deltei*. are valoarea morfologică și funcția sintactică:
- substantiv, subiect;
 - adverb, complement circumstanțial de timp;
 - substantiv, complement circumstanțial de timp;
 - adverb, atribut.
7. Cuvântul subliniat în secvența: *izbucni balta formidabil* este corect analizat în varianta de răspuns:
- adverb de mod, complement circumstanțial de mod;
 - adverb de mod, atribut;
 - adverb de mod, caz acuzativ, complement circumstanțial de mod;
 - adjectiv invariabil, caz nominativ, atribut.

8. Adjectivul subliniat în secvența: *Simții în preajma mea pulsația vieții profunde.* are cazul și funcția sintactică:
- caz acuzativ, atribut;
 - caz genitiv, atribut;
 - caz dativ, atribut;
 - caz acuzativ, complement.
9. Primele două substantive din secvența: *Pe grinduri și gârle, găștele fără de număr se hodineau.* au cazul și funcția sintactică:
- caz genitiv, complement indirect;
 - caz acuzativ, complement indirect;
 - caz acuzativ, complement circumstanțial de mod;
 - caz acuzativ, complement circumstanțial de loc.
10. În secvența: *Din asfințit, de peste munte,/ Răsfânțeri roșii de amurg,* apare un adjectiv:
- variabil, cu trei forme flexionare;
 - variabil, cu două forme flexionare;
 - invariabil;
 - variabil, cu patru forme flexionare.
11. În strofa a doua din textul C apar ca figuri de stil:
- epitetul, comparația;
 - enumerația, comparația;
 - epitetul, enumerația;
 - epitetul, repetiția.
12. Repetiția din secvența: *Cel dintâi ceas de liniște deplină, în cea dintâi zi a soarelui.* sugerează:
- lumina difuză a răsăritului;
 - atmosfera pură a începutului de zi;
 - un peisaj monoton;
 - întunericul care încă stăpânește natura.
13. În primul paragraf din textul B se creează:
- o imagine de ansamblu a unui cadru natural dominat de zgomote;
 - o multitudine de imagini detaliate ale unor elemente acvatice, fără legătură între ele;
 - imaginea unui cadru natural în care elementul central este apa;
 - imaginea unui tablou al înserării.

14. Modul dominant de expunere din textul B este descrierea deoarece:
- a. apare o succesiune de acțiuni, ordonate cronologic;
 - b. se prezintă acțiunile unui personaj, care contemplă un peisaj;
 - c. au loc numeroase acțiuni legate de un anumit moment al zilei;
 - d. se prezintă caracteristicile unui peisaj, creându-se numeroase imagini vizuale.
15. Peisajul din Deltă este comparat, în textul A, cu:
- a. un labirint;
 - b. insule plutitoare;
 - c. niște coji de portocale alunecând pe apă;
 - d. o navă fermecată.
16. Comparațiile din secvența: *Ostrovul izolat de lume/ Ca un castel medieval.// El pare-o navă fermecată/ Ce-a ancorat aici, subt munte...* sugerează:
- a. banalitatea peisajului descris;
 - b. atemporalitatea ostrovului din apele Dunării;
 - c. prospețimea peisajului, care se înnoiește în permanență;
 - d. caracterul tipic al fenomenelor naturale în Deltă.

EXCELENȚĂ

17. În textele B și C, modul dominant de expunere este:
- a. monologul;
 - b. narațiunea;
 - c. dialogul;
 - d. descrierea.
18. Un aspect comun al celor trei texte este:
- a. surprinderea unor imagini asociate Deltei Dunării;
 - b. evidențierea legăturii dintre om și natură;
 - c. prezentarea unor elemente necunoscute ale unor peisaje;
 - d. legătura dintre planul terestru și planul cosmic.

Etapa Națională

Testul 1

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 100 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. *Piculina este o specie de flaut. Este instrumentul cel mai acut din grupul instrumentelor de suflat de lemn și unul dintre cele mai acute din orchestra simfonică. Are o întindere de aproximativ trei octave, de la re² la do⁵ (re din octava a doua – do din octava a cincea). Notele se scriu în cheia lui sol, cu o octavă mai jos de cum se aud în realitate. Are un timbru scânteietor, în forte strident, care se remarcă pe fundalul sonorității generale a orchestrei. În partiturile simfonice se întrebuițează un singur instrument, rareori două, care se scriu pe un singur portativ, de obicei deasupra partidei flautului întâi, adică deasupra tuturor instrumentelor orchestrei. Uneori partida piculinei provine din înlocuirea temporară a partidei flautului.*

(A. Doljanski, *Mic dicționar muzical*)

B. *Se apropiau. Iazul, pustiu ca subț lună, sclipea zimțat în bătaia piezișă a soarelui, mirosind a māl și a răcoare putredă. [...]*

Răsună dinspre trestii orăcăitul broaștelor, ca mii de saci cu nuci scuturați. Larva crescute patetică. Orăcăitul se dezlănțui mai pățimaș, întretăiat de bocete, de văicări și tânguirii – ca psalmodia unei sinagoge. [...]

Muzical, visul unei nopți de vară suna pe hotarul toamnei. Fluiere și flaute, cimpoaie, cobze și vioare, tălângi, viole și violoncelul monocord al buhaiului de baltă cântau din trei zări întunecate – albastru, pentru paloarea de argint a unei zări. Nu răsărise luna pe acolo; de mult trecuse soarele. În naltul luminiș, o stea tremura ca prinsă în pânze de paianjen.

(Ionel Teodoreanu, *La Medeleni*)

C. *Verde crud, verde crud...
Mugur alb, și roz și pur,
Vis de-albastru și de-azur,
Te mai vād, te mai aud!*

*Oh, punctează cu-al tău foc,
Soare, soare...
Corpul ce întreg mă doare,
Sub al vremurilor joc.*

*Dintr-un fluier de răchită,
Primăvară,
O copilă poposită
La fântână
Te îngână*

*Pe câmpia clară...
Verde crud, verde crud...
Mugur alb, și roz și pur,
Te mai văd, te mai aud,
Vis de-albastru și de-azur.*

(George Bacovia, *Note de primăvară*)

STANDARD

1. Două caracteristici ale piculinei prezentate în textul A sunt:
 - a. sunetul acut, întinderea de trei octave;
 - b. timbrul scânteietor, întinderea de două octave;
 - c. sunet grav, întinderea de trei octave;
 - d. sunet închis, timbru scânteietor.

2. Conform informațiilor din textul A, notele pentru piculină se scriu:
 - a. în cheia lui *sol*, cu o octavă mai sus de cum se aud în realitate;
 - b. în cheia lui *sol*, cu o octavă mai jos de cum se aud în realitate;
 - c. în octava a doua;
 - d. în octava a cincea.

3. În textul B, este surprins:
 - a. momentul apariției lunii într-o noapte de toamnă;
 - b. momentul înserării, în apropierea unui iaz;
 - c. momentul răsăritului, în apropierea unui iaz;
 - d. un moment dintr-o după-amiază de vară.

4. Cromatica peisajului descris în textul C este alcătuită din nuanțe de:
 - a. alb, roz, verde crud, albastru, specifice începutului primăverii;
 - b. alb, roz, verde crud, albastru, specifice sfârșitului primăverii;
 - c. alb intens, galben, roz, verde, specifice începutului primăverii;
 - d. galben, roz, verde închis, specifice începutului primăverii.

5. Sunt despărțite corect în silabe toate cuvintele din seria:
 - a. pi-cu-li-na, fla-ut, în-lo-cu-i-rea, or-ches-trei ;
 - b. pi-cu-li-na, fla-ut, in-stru-men-tul, orc-hes-trei;
 - c. pi-cu-li-na, fla-ut, simf-o-ni-că, par-ti-tu-ri-le;
 - d. spe-ci-e, ins-tru-men-tul, par-ti-dei, strid-ent.

6. Apar numai cuvinte cu diftongi în seria:
- specie, trei, flaut;
 - trei, cheia, întâi;
 - simfonică, înlocuirea, partidei;
 - uneori, înlocuirea, flaut.
7. Sinonimul potrivit pentru sensul din textul A al cuvântului subliniat în secvența: *În partiturile simfonice se întrebuințează un singur instrument* este:
- se folosește;
 - se uzează;
 - se lasă;
 - se oferă.
8. În secvența: *Iazul, pustiu ca subț lună, sclipea zimțat în bătaia piezișă a soarelui, mirosind a mâl și a răcoare putredă.* există:
- două verbe predicative, la modul indicativ, respectiv gerunziu;
 - un verb predicativ la modul indicativ și un verb nepredicativ la modul gerunziu;
 - două verbe nepredicative, la modul indicativ, respectiv la modul gerunziu;
 - două verbe nepredicative, la modul imperfect, respectiv la modul gerunziu;
9. Substantivele din secvența: *Răsună dinspre trestii orăcăitul broaștelor* au, în ordine, următoarele funcții sintactice:
- complement circumstanțial de loc, complement direct, atribut substantival genitival;
 - complement circumstanțial de loc, subiect, atribut substantival prepozițional;
 - complement indirect, complement direct, atribut substantival genitival;
 - complement circumstanțial de loc, subiect, atribut substantival genitival.
10. Există o prepoziție care asigură legătura dintre o parte secundară de propoziție și partea de vorbire pe care aceasta o determină în secvența:
- Fluiere și flaute... cântau;*
 - Orăcăitul se dezlănțui mai pătimaș;*
 - o stea tremura;*
 - visul unei nopți de vară suna.*

11. Două caracteristici ale descrierii care apar în textul B sunt:
- prezentarea unui tablou din natură, imaginile artistice vizuale;
 - prezentarea trăsăturilor unor personaje, imaginile artistice auditive;
 - prezentarea unor acțiuni care se desfășoară într-un cadru natural, imaginile artistice;
 - surprinderea unui peisaj în lumina înserării, enumerațiile.
12. În secvența: *Fluier și flaute, cimpoaie, cobze și vioare, tălângi, viole și violoncelul monocord al buhaiului de baltă cântau* apar, ca figuri de stil:
- epitetul și enumerația;
 - enumerația și personificarea;
 - enumerația și repetiția;
 - personificarea și comparația.
13. Comparația din secvența: *În naltul luminiș, o stea tremura ca prinsă în pânze de păianjen.* sugerează:
- luminozitatea difuză a stelei apărute pe cer;
 - luminozitatea puternică a stelei;
 - strălucirea unei pânze de păianjen în lumina lunii;
 - un peisaj luminos.
14. Interjecția din primul vers al strofei a doua din textul C:
- arată o poruncă;
 - exprimă un îndemn;
 - sugerează sentimente de încântare;
 - imită un zgomot din natură.
15. Versul din textul C care conține o enumerație și evidențiază sentimentele poetului este:
- Corpul ce întreg mă doare;*
 - Mugur alb, și roz și pur;*
 - Te mai văd, te mai aud;*
 - Verde crud, verde crud...*
16. Două caracteristici ale pastelului care pot fi descoperite în textul C sunt:
- exprimarea directă a sentimentelor de încântare, în raport cu un peisaj, prezența numeroaselor imagini artistice vizuale;
 - exprimarea indirectă a sentimentelor de bucurie în raport cu venirea primăverii, prezența numeroaselor imagini artistice auditive;
 - exprimarea intensă a unor sentimente de tristețe, prezența numeroaselor imagini artistice vizuale;
 - exprimarea discretă a unor sentimente, prezența numeroaselor imagini artistice auditive.

EXCELENȚĂ

17. Ideea centrală transmisă de textul C face referire la:
- a. frumusețea unui peisaj de primăvară, care trezește emoții puternice în sufletul celui care îl contemplă;
 - b. frumusețea unui peisaj de primăvară, descris din interiorul unei camere;
 - c. succesiunea acțiunilor specifice anotimpului primăvara;
 - d. trecerea timpului, care trezește regretul poetului.
18. Următoarea afirmație este corectă:
- a. Textele A, B și C sunt literare;
 - b. Textele A și B sunt nonliterare, textul C este literar;
 - c. Textele A, B și C includ referiri la instrumente muzicale;
 - d. Textele A, B și C fac referire la muzica produsă cu ajutorul instrumentelor.

Testul 2

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 100 de minute.

Citește cu atenție textele următoare și rezolvă cerințele bifând în grilă răspunsul corect.

A. *În ultima vreme, în amenajarea grădinilor apare și acel element care a fascinat omul dintotdeauna, apa. Că este un simplu pârâiaș (natural sau artificial) sau un heleșteu înconjurat de verdeață, acestea vor bucura ochiul privitorului și vor umple sufletul de liniște și frumos. [...]*

Ideal este să avem în curte o sursă de apă permanentă (izvor, fântână cu capacitate mare de umplere etc.) care va asigura elementul principal. Primăvara, după topirea zăpezii și până la apariția vegetației, locurile unde pânza freatică este la suprafață se pot observa cu ochiul liber (pământ umed, vegetație bogată). Heleșteul săpat în acel loc va avea în acest caz o sursă suplimentară de apă. [...]

Dacă ne-am hotărât să săpăm un heleșteu de dimensiuni mai mari (250-300 mp), e bine să-i dăm o formă cât de cât neregulată (de genul boabă de fasole). Un heleșteu cu un contur pătrat sau dreptunghiular va apărea ca o banalitate în grădină, ca un element strict artificial, ceea ce tocmai căutăm să evităm în amenajarea grădinii, ca întreg.

Adâncimea gropii ar trebui să fie minim 2-2,5 m, pentru ca la final apa să măsoare între 1,5-2 m adâncime medie. Acest lucru va fi necesar pe timpul iernii, atunci când temperaturile scăzute vor face gheața să fie din ce în ce mai groasă, iar peștii au nevoie de condiții sigure de iernare.

(Text preluat de pe site-ul <http://www.academiapescarilor.ro>)

B. *Nu departe de locul unde fioroasa Vale a Puțului – sălașul Sfintei cu puteri vrăjitoarești – spârgea coasta dinspre Dunăre și se deschidea către Baltă, se afla Valea Morii. În adâncul ei, tupilat, liniștit și tulbure, zăcea Eleșteul. Pe vremuri, fusese săpat după voința unui boier cu destul noroc în viață – plecase în străinătate cu puțin înainte de a nu mai putea să plece. La început era adânc, cu malurile tăiate drept, și-n apele lui verzui sălășluiau crapi și carași pe care boierul, ca să-și bucure musafirii, îi pescuia cu undițe în cârligele cărora înfîgea gogoloaie de mămligă [...]. Conacul de pe culmea dealului fusese dărâmat cu multă vreme în urmă, din vechile moșii se păstrau câteva vițe nobile, din cele plantate pe coasta însorită dinspre Dunăre. Malurile Eleșteului se roseseră încet, se rotunjiseră, își prăvăliseră pământul*

în adânc. Apa măsură numai câteva palme, după care te afundai în nămol până la gât. Buruienile și trestia năpădiseră malurile. Un izvorăș izbucnit din coastă arunca întruna apă curată în cea măloasă a Eleșteului.

(Bogdan Popescu, *Cine adoarme ultimul*)

C. *Pe balta clară barca molatică plutea...*

Albeți neprihănite curgeau din cer; – voioase

Zâmbeau în fundul apei răsfrângerii argintoase;

Oh! alba dimineață, și visul ce șoptea,

Și norii albi – și crinii suavi – și balta clară,

Și sufletul – curatul argint de-odinioară –

Oh! sufletul! – curatul argint de-odinioară.

(Al. Macedonski, *Pe balta clară*)

STANDARD

1. Conform informațiilor prezentate în textul A, apa reprezintă:
 - a. un element care a fascinat omul dintotdeauna;
 - b. o caracteristică a unui peisaj;
 - c. un element obținut artificial într-o grădină;
 - d. o modalitate de a iriga o grădină.

2. Conform celor prezentate în textul A, unui heleșteu de dimensiuni mai mari este bine să i se dea o formă neregulată pentru:
 - a. integrarea corespunzătoare a acestuia într-un peisaj ordonat;
 - b. eliminarea impresiei de banalitate;
 - c. obținerea unei adâncimi corespunzătoare a apei;
 - d. asigurarea condițiilor de iernare pentru pești.

3. În textul B, Valea Morii se află:
 - a. în apropierea locului în care Valea Puțului se deschide către Baltă;
 - b. în adâncul Eleșteului;
 - c. pe coasta unui deal de lângă Dunăre;
 - d. lângă conacul boieresc.

4. O propoziție dezvoltată din textul C, referitoare la aspectul cerului este:
 - a. *Pe balta clară barca molatică plutea...*;
 - b. *Albeți neprihănite curgeau din cer;*
 - c. *Și sufletul – curatul argint de-odinioară;*
 - d. *Zâmbeau în fundul apei răsfrângerii argintoase.*

5. Conține numai cuvinte derivate seria:
- pârâiaș, dintotdeauna, permanentă, suplimentar;
 - pârâiaș, neregulată, adâncime, verdeată;
 - verdeată, neregulată, condiții, temperaturile;
 - verdeată, pârâiaș, neregulată, dintotdeauna.
6. Cuvintele subliniate în următoarea secvență din textul A: *Că este un simplu pârâiaș sau un heleșteu înconjurat de verdeată...* s-au format, în ordine, prin:
- derivare;
 - conversiune, respectiv derivare;
 - derivare, respectiv conversiune;
 - conversiune.
7. Sunt despărțite corect în silabe toate cuvintele din seria:
- a-me-na-ja-rea, fas-ci-nat, ca-pa-ci-ta-te, ver-dea-ță;
 - am-e-na-ja-rea, fas-ci-nat, peș-tii, con-di-ții;
 - ho-tă-rât, fa-sci-nat, peș-tii, con-di-ții;
 - groa-să, hot-ă-rât, ne-ce-sar, a-tunci.
8. O structură din textul B care conține un cuvânt cu hiat și cu diftong este:
- Nu departe de locul unde fioroasa Vale a Puțului;*
 - se deschidea către Baltă, se afla Valea Morii;*
 - La început era adânc, cu malurile tăiate drept;*
 - Malurile Eleșteului se roseseră încet.*
9. Un sinonim potrivit pentru cuvântul subliniat în următoarea secvență din textul B: *boierul, ca să-și bucure musafirii.* este:
- să încânte;
 - să dăruiască;
 - să înveselească;
 - să întristeze.
10. Versul din textul C care conține un adjectiv provenit din verb la participiu este:
- Zâmbeau din fundul apei rășfrângerii argintoase;*
 - Pe balta clară barca molatică plutea...;*
 - Albeți neprihănite curgeau din cer; - voioase;*
 - Oh! alba dimineață și visul ce șoptea.*
11. În textul B apare, ca mod de expunere:
- narațiunea;
 - descrierea;
 - dialogul;
 - narațiunea, îmbinată cu descrierea.
12. În următoarea secvență din textul B: *În adâncul ei, tupilat, liniștit și tulbure, zăcea Eleșteul.* apar:
- epitetul și comparația;
 - epitetul;
 - personificarea și enumerația;
 - enumerația și comparația.

13. În următoarea secvență din textul C: *Pe balta clară barca molatică plutea.../ Albeți neprihănite curgeau din cer*; apar, ca figuri de stil:
- a. epitetul și comparația;
 - b. epitetul și enumerația;
 - c. epitetul;
 - d. epitetul și personificarea.
14. Primele trei versuri ale poeziei (textul C):
- a. creează o legătură între planul terestru și planul cosmic;
 - b. alcătuiesc o descriere amplă a planului terestru;
 - c. reprezintă o descriere detaliată a cerului;
 - d. prezintă detaliat elemente ale unui cadru natural.
15. Repetiția din ultimele versuri ale textului C sugerează:
- a. regretul pentru trecerea timpului;
 - b. entuziasmul pentru o perioadă din trecut;
 - c. nerăbdarea cu care este așteptat viitorul;
 - d. tristețea provocată de prăbușirea speranțelor.
16. Textul C trezește în sufletul cititorului:
- a. o stare de agitație, de neliniște;
 - b. emoția așteptării unui eveniment pe cale de a se produce;
 - c. indiferența în raport cu natura;
 - d. încântarea față de frumusețea peisajului descris.

EXCELENȚĂ

17. Textele A, B și C:
- a. fac referire la fascinația pe care o exercită apa asupra imaginației omului;
 - b. evidențiază legătura care se poate stabili între om și natură;
 - c. creează o legătură între elemente ale cadrului natural și sentimentele omului;
 - d. sugerează ideea că omul se poate integra într-un peisaj în care apa reprezintă un element central.
18. Un aspect al realității comun textelor A și B este:
- a. modul în care se construiește un heleșteu în grădină;
 - b. prezentarea imaginii unui heleșteu;
 - c. descrierea unui heleșteu și a împrejurimilor acestuia;
 - d. prezentarea unei grădini.

Răspunsuri

Etapa I

Întrebarea	Testul 1	Testul 2
1	b	d
2	a	c
3	b	a
4	a	a
5	c	a
6	b	c
7	b	a
8	c	a
9	c	c
10	a	b
11	a	a
12	b	c
13	a	c
14	a	a
15	a	d
16	b	b
17	b	a
18	b	b

Etapa a II-a

Întrebarea	Testul 1	Testul 2
1	b	c
2	b	a
3	c	b
4	d	d
5	b	a
6	b	c
7	c	a
8	a	b
9	d	d
10	c	a
11	a	a
12	c	b
13	c	c
14	d	d
15	c	a
16	d	b
17	d	d
18	c	a

Etapa Națională

Întrebarea	Testul 1	Testul 2
1	a	a
2	b	b
3	b	a
4	a	c
5	a	b
6	b	c
7	a	a
8	a	a
9	d	a
10	d	c
11	a	b
12	b	b
13	a	b
14	c	a
15	b	a
16	a	d
17	a	a
18	c	b

Cuprins

Etapa I (semestrul I)	2
Testul 1	2
Testul 2	7
Etapa a II-a (semestrul al II-lea).....	12
Testul 1	12
Testul 2	17
Etapa Națională.....	22
Testul 1	22
Testul 2	27
Răspunsuri.....	31
Etapa I	31
Etapa a II-a	32
Etapa Națională	33